

Μπορώ να συναντήσω τον Χριστό... στα ρούχα μου;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Είπε δε ο πατήρ προς τους δούλους αυτού· εξενέγκατε την στολήν την πρώτην και ενδύσατε αυτόν».(Λουκ. ιε' 23)

Το να ντυθεί κανείς είναι μια ζωτική ανάγκη. Ο άνθρωπος που ξύπνησε, σηκώθηκε και πλύθηκε, πρέπει και να ντυθεί. Δοκίμασα να συναντήσω τον Ιησού στο πλύσιμό μου. Μπορώ επίσης να τον συναντήσω και μέσα στις καθημερινές κινήσεις που κάνω για να ντύσω το σώμα μου με διάφορα ρούχα. Πρέπει να ντύνεται κανείς εμπρός στον Κύριο, εν τω Κυρίω. Πρέπει επίσης να γνωρίζει να ξεντύνεται εμπρός στον Κύριο. Το ένδυμα που μου δίδει ο Χριστός είναι ένα ένδυμα «καινόν». Δεν μπορώ να το πάρω και να το φορέσω παρά μόνον αφού προηγουμένως πετάξω από πάνω μου το παλιό ρούχο τον «παλαιόν ανθρωπον». Όταν «άνοιξαν τα μάτια» του Αδάμ και της Εύας ακριβώς μετά το προπατορικό αμάρτημα, όταν οι πρώτοι άνθρωποι «κατάλαβαν ότι ήσαν γυμνοί, έρραψαν φύλλα συκής και κάλυψαν τους εαυτούς τους» (Γεν. γ' 7). Και όταν ο Θεός, περπατώντας στον κήπο της Εδέμ το βράδυ, κάλεσε τον Αδάμ και του είπε «Αδάμ, που είσαι;» ο Αδάμ απήντησε: «άκουσα τη φωνή σου φοβήθηκα και κρύφτηκα , γιατί είμαι γυμνός» (Γεν. γ' 9-10). Τα φύλλα συκής του Αδάμ και της Εύας είναι ο τύπος του «ψευδούς ενδύματος», του αθλίου και εντελώς ατελούς καλύμματος που δεν προσφέρει καμία εγγύηση στερεότητας και διάρκειας και δεν είναι παρά προσωρινότητα, πρόφαση και πρόσχημα. Και μείς ντυνόμαστε με φύλλα συκής κάθε φορά που θέλουμε να

εμφανισθούμε στα μάτια του Θεού και στα μάτια των ανθρώπων διαφορετικοί από ό, τι είμαστε στην πραγματικότητα. Αν γίνουμε ταπεινοί και αληθινοί, η πρώτη μας φροντίδα θα είναι να απαρνηθούμε τις προετοιμασίες που αποβλέπουν στο ξεγέλασμα των άλλων, να πετάξουμε το ρούχο που μεταμφιέζει και να παρουσιασθούμε με την ηθική μας γυμνότητα – όποιοι και όπως είμαστε, Ο Θεός είπε στον Αδάμ: «ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός;» (Γεν. γ' 11). Κύριε Ιησού, εσύ είσαι Εκείνος που μου δείχνει τη γυμνότητά μου, το ψέμα μου. Δεν θέλω να σκεπαστώ πια με ψεύτικα ρούχα. Δεν θέλω στο εξής να χρησιμοποιήσω ρούχα που θα έχω διαλέξει ή ράψει ο ίδιος. Θέλω εσύ, μόνο εσύ, να με ντύσεις. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να με ξεντύσεις για να μου φορέσεις κατόπιν αυτό που θέλεις.

Έχω και κάποιο άλλο καθήκον, Διδάσκαλε: να αποβάλω το ρούχο μου όταν μ' εμποδίζει να σε ακολουθώ. Όταν σε συνέλαβαν στη Γεθσημανή, ένας νέος σε ακο-λουθούσε μη έχοντας επάνω του παρά μόνο ένα σεντόνι. Οι στρατιώτες τον άρπαξαν, αλλά αυτός αφήνοντας το σεντόνι, «γυμνός έφυγε απ' αυτούς» (Μαρ. ιδ' 52). Αυτός ο νέος, για να σε συναντήσει ή να σε ακολουθήσει- την ίδια στιγμή που οι μαθητές σου σ' εγκατέλειπαν και έφευγαν – είχε αφήσει το υπνοδωμάτιό του και το κρεβάτι του. Δεν στάθηκε να ντυθεί.

Έριξε μόνο ένα σεντόνι επάνω του. Όταν η Παρουσία σου με καλεί – δεν είναι αναγκαία τα λόγια για την πρόσκληση· η παρουσία σου η ίδια είναι μια πρόσκληση- δεν πρέπει να φορτώνομαι με «ενδύματα», δηλαδή με υλικά ή διανοητικά ή συγκινησιακά πράγματα, που καταντούν εμπόδιο και τροχοπέδη. Έχω καθήκον να τρέξω προς εσένα, αφού ελευθερωθώ από όλα, έκτος από σένα.

Κύριε, κι' εγώ επίσης ρίχνω τα ρούχα μου εμπρός στα πόδια σου, μαζί με τα πλήθη, τα οποία στην Ιερουσαλήμ κατά την θριαμβευτική σου είσοδο «έστρωσαν τα ρούχα τους στο δρόμο» (Ματθ. κα' 8). Μαζί μ' αυτό το πλήθος σε μια όμοια ορμητική έκφραση τιμής και ενθουσιασμού φωνάζω «Ωσαννά τω υιώ Δαβίδ!» Ας πατηθούν, λοιπόν, τα ενδύματα μου από τον πώλο που σε μεταφέρει! Ας γίνει δικό σου ό,τι είχα και ας σου μείνει ταπεινά υποταγμένο !

Κύριε, διαπότιζε με μ' αυτές τις σκέψεις κάθε βράδυ, όταν ξεντύνομαι.

Και τώρα, Ιησού, στέκομαι εμπρός σου. Εσύ θα με ντύσεις. Διαβάζω με συγκίνηση, εφαρμόζοντάς τα στον εαυτό μου, τα θεία λόγια μεταγραμμένα από τον Προφήτη Ιεζεκιήλ (16,8- 10). Αυτά τα λόγια, τα τόσο όμορφα, συνδέονται με το στίχο του Ευαγγελίου που έγραψα σαν επίγραμμα τούτου του κεφαλαίου. Είναι ένας στίχος, στον οποίο ακούμε τον πατέρα του πρώην ασώτου και τώρα μετανοούντος να διατάζει να φέρουν «την στολήν την πρώτην» για να ντύσουν το γιό του που «απολωλώς ην και ευρέθη». Πρέπει να νοιώσουμε το βάρος τούτων των λέξεων. Ο

πατέρας δεν λείει: «εξενέγκατε την στολήν του την πρώτην», αλλά «εξενέγκατε την στολήν την πρώτην». Δεν πρόκειται περί αναζητήσεως της καλύτερης στολής που ο άσωτος γιός φεύγοντας είχε αφήσει στο σπίτι. Ο πατέρας θέλει να φορέσει στο παιδί του την πιο ωραία στολή που θα μπορούσε να βρεθεί, την πιο καλή φορεσιά που υπήρχε μέσα στο σπίτι. Έτσι, όταν ο Υιός του Άνθρωπου ζητεί και σώζει στο πρόσωπο μου «το απολωλός», δεν περιορίζεται στο να με επαναφέρει εκεί που ήμουν προτού πέσω. Δεν θέλει μόνο να μου ξαναδώσει τους θησαυρούς που εγκατέλειψα ή σπατάλησα, αλλά και να τους αυξήσει. Θέλει για μένα πλούτη ακόμα καλύτερα. Θέλει να μου μεταδώσει κάθε δώρημα τέλειο και κάθε έξοχη χάρη. Κύριε, ντύσε με, με «την στολήν την πρώτην».

Ποιά είναι, λοιπόν, αυτή η στολή η πρώτη; αυτό το ένδυμα το ωραιότατο; Κύριε, το ένδυμα είσαι συ ο ίδιος, που μου προσφέρεις. Τίποτε λιγότερο. Το μυστήριο αυτό διατυπώθηκε με ακρίβεια και δύναμη αφάνταστη από τον απόστολο σου Παύλο: «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε» (Γαλάτ. γ' 27). Να, λοιπόν, ότι και το μυστήριο τούτο του ενδύματος είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με το μυστήριο του νερού, με την κάθαρση.

Ο Θεός, όταν ο Αδάμ και η Εύα βρέθηκαν έξω από τον «παράδεισο της τρυφής», δεν επέτρεψε να εξακολουθήσουν να σκεπάζονται με τα φτωχά τους φύλλα συκής. «Και έφτιαξε ο Κύριος ο Θεός για τον Αδάμ και τη γυναίκα του δερμάτινους χιτώνες και τους έντυσε» (Γεν. γ' 21). Ελπίζω να μην είμαι καθόλου εξωπραγματικός και υπερβολικά τολμηρός, εάν, προχωρώντας πέρα από την κατά γράμμα έννοια, τολμήσω να δω σ' αυτούς τους δερμάτινους χιτώνες, τους οποίους ο Θεός ο ίδιος έδωσε στους προπάτορές μας, μια προεικόνιση του Χριστού ως ενδύματός μας.

Κάθε φορά που ντύνομαι παίρνω επάνω μου τον Ιησού Χριστό. Σκεπάζομαι από τον Πολυαγαπημένο. Γι' αυτό και κάθε μου ντύσιμο μπορεί να είναι μια πράξη τελετουργική – όχι φυσικά ιερατική. Ακόμη και το πιο απλό ρούχο μπορεί να γίνει σημάδι και μεταφορέας χάριτος.

Κύριε, θέλω ν' ανήκω σ' εκείνους για τους οποίους ισχύει το «Χριστόν ενεδύσασθε». Ντύσε με, λοιπόν, με τον Εαυτό σου, κάθε πρωί, ω, συ που είσαι κάθε ανθρώπου η «στολή η πρώτη».

Πηγή: *Lev Gillet, -ένας μοναχός της Εκκλησίας της Ανατολής-, «Παρουσία του Χριστού».*